

ARGUMENT

„– În fond, ce este o carte, Milo? Simple litere aliniate într-o simplă ordine pe hârtie. Nu e suficient să pui punct la finalul unei povestiri pentru a o face să existe. Eu am în sertare câteva începuturi de manuscrise nepublicate, dar le consider niște povești moarte, pentru că nimeni n-a aruncat niciodată vreun ochi pe ele. O carte nu prinde contur decât prin lectură. Cititorul este cel care îi dă viață, compunând imagini care vor crea lumea imaginară în care evoluează personajele. [...]

– De fiecare dată când o carte de a ta apare în librării și începe să-și trăiască viața îmi spui că ea nu-ți mai aparține cu adevărat...

– Exact. Aparține cititorului care preia ștafeta, însușindu-și personajele și făcându-le să trăiască în mintea lui. Uneori chiar interpretează în felul său anumite pasaje, dându-le un sens care nu era cel pe care-l avusesem eu în cap la început, dar asta face parte din joc [...]. Credeam cu toată tăria în această teorie. Crezusem întotdeauna că o carte nu există cu adevărat decât prin relația cu cititorul ei. Eu însumi. De când împlinisem vârsta când puteam citi, căutasem mereu să mă aflu cât mai departe posibil în imaginarul romanelor care îmi plăceau anticipând, construind mii de ipoteze, căutând mereu să fiu cu un pas înaintea autorului și prelungind chiar, în mintea mea, povestea personajelor chiar și după ce dădusem ultima pagină. Dincolo de cuvintele tipărite imaginația cititorului e cea care transcende textul și face ca povestea să existe pe deplin.

– Deci, dacă am înțeles bine eu, pentru tine scriitorul și cititorul cooperează pentru a crea lumea imaginară?

– Nu eu sunt cel care o spune, Milo, ci Umberto Eco. Și Jean-Paul Sartre! i-am replicat eu întinzându-i cartea deschisă în care subliniasem această frază: «Lectura este un pact de generozitate între autor și cititor; fiecare are încredere în celălalt, fiecare contează pe celălalt».

Ghillaume Musso, *Fata de hârtie*, București,
Editura Allfa, 2010, pp. 285-286

